

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoCsp/27/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117201105
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2117201105.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140, zastúpeného Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., Prievozská 4/B, Bratislava, IČO: 47 399 21, proti: žalovaným: 1/ Z. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. D. XXX, 2/ K. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. D. X, obaja zastúpení: Občianske združenie OPOS, A. Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688, o zaplatenie 16.227,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 25. februára 2021, č.k. 21Csp/19/2017-192, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a IV. **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca má nárok voči žalovaným 1/, 2/ na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním určil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 13.510,40 eur, úrok vo výške 925,35 eur, úrok vo výške 1.306,17 eur, úrok z omeškania vo výške 80,35 eur, úrok z omeškania vo výške 1.320 eur, úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 13.510,40 eur od 01.01.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.), zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Trnava č.k. 21Csp/19/2017-38 zo dňa 25.04.2018 (výrok III.) a žalobcovi priznal voči žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania spoločne a nerozdielne v rozsahu 32% (výrok IV.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobca sa žalobou zo dňa 19.01.2017 domáhal na žalovaných 1/, 2/ zaplatenia sumy 16.227,87 eur, úroku 2.348,56 eur, úroku vo výške 14,90% ročne zo sumy 13.510,40 od 01.01.2017 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 17.014,59 od 01.01.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Dôvodil, že so žalovanými 1/, 2/ uzavrel v súlade s § 497 a nasl. Obchodného zákonníka ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003491794R, na základe ktorej poskytol žalovaným čerpanie spotrebiteľského úveru do výšky úverového limitu dohodnutého zmluvnými stranami na sumu 21.000 eur, ktorú sumu sa žalovaní zaviazali splácať v 120 mesačných anuitných splátkach počnúc dňom 15.02.2010, pričom anuitná splátka sa skladala z istiny a príslušných úrokov. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 14,9% ročne. Žalovaní sa dostali do omeškania so svojim plnením, v dôsledku čoho žalobca určil predčasnú splatnosť poskytnutého úveru ku dňu 15.10.2015. Výška pohľadávky k tomuto dátumu predstavovala 14.746,38 eur, z čoho istina bola 13.510,409 eur, úrok vo výške 925,35 eur, úrok z omeškania vo výške 80,35 eur, omeškané poplatky vo výške 230,28 eur. Súd vo veci vydal platobný rozkaz dňa 25.04.2018, č.k. 21Csp/19/2017-38, ktorý z dôvodu podania odporu s odôvodnením žalovanými 1/, 2/ zrušil. Žalovaní 1/, 2/ uviedli, že pohľadávku žalobcu v celom rozsahu neuznávajú ani čo dôvodu ani čo do výšky. Žiadajú, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole z úradnej povinnosti a určil,

že všetky neprijateľné zmluvné podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzné a aby určil, ktoré povinné zákonné náležitosti absentujú. Rozporovali poplatok za poskytnutie úveru, ktorý si žalobca stiahol v jeden deň hneď z účtu a tiež sumu, ktorú na predmetný úver zaplatil a to 24.611,68 eur. Takže zaplatili viac ako vyčerpali, v dôsledku čoho sa žalobca bezdôvodne obohatil na ich úkor o sumu 3.810,81 eur. Popierajú tvrdenia žalobcu, že predmetná zmluva sa nespravuje zákonom o spotrebiteľských úveroch, keď sám žalobca túto zmluvu podriadil tomuto zákonu vo svojej zmluve na prvej strane. Pokiaľ žalobca takúto zmluvu uzatvoril a teraz sa snaží vyhnúť aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch, považujú žalovaní konanie žalobcu za nekalé v rozpore s ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa. Súd prvej inštancie vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom, č.k. 21Csp/19/2017-136 zo dňa 29.01.2019, ktorým žalobu zamietol a žalovaným 1/, 2/ priznal nárok na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Trnave uznesením, č.k. 11Co/248/2019-168 zo dňa 29.05.2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že má za to, že vo výpovediach žalovaných existuje vnútorná rozpornosť ich obrany, keď na jednej strane z ich vyjadrení treba predpokladať, že mali znalosť o obsahu zákona o spotrebiteľských úveroch, a to v takom rozsahu, že pôsobnosťou tohto zákona podmieňovali uzatvorenie úverovej zmluvy, ale na druhej strane nevedeli, že na tento zákon sa predmetný úver nevzťahuje. Podstatná pri skúmaní omylu je vôľa dlžníkov pri uzatváraní predmetnej zmluvy. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by žalovaní 1/ a 2/ nechceli získať úver za účelom modernizácie a rekonštrukcie nehnuteľnosti. Žalovaná 2/ len na pojednávaní skonštatovala, že za týmto účelom si úver nebrali, nič nedokladali, žiadnym spôsobom však toto svoje tvrdenie nepreukázala. Podstatné teda bolo, či žalovaní 1/ a 2/ chceli získať finančné prostriedky a v akej výške, alebo či chceli spotrebiteľský úver bez ohľadu na výšku poskytnutého úveru. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní 1/ a 2/ chceli získať finančné prostriedky práve vo výške 21.000 eur, nechceli menej ani viac, ani na iný účel, ktorý napokon ani netvrdili, takže rozhodným pre uzavretie predmetnej úverovej zmluvy bola výška a účel a v tejto časti neboli žalovaní uvedení do omylu. Odvolací súd má za to, že žalovaní 1/ a 2/ obsah zákona o spotrebiteľských úveroch nepoznali, inak by sa v súčasnosti nemohli domnievať, že pre absentujúce náležitosti je bezúročný a bezpoplatkový, keď je zrejme, z obsahu predmetnej zmluvy, že sa nejedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, preto tvrdenie žalovaných, že pokiaľ by v čase uzavretia zmluvy vedeli, že údaj uvedený v záhlaví zmluvy (že sa uzatvára podľa zákona o spotrebiteľských úveroch) je nepravdivý je celkom zrejme účelové v snahe vyhnúť sa dohodnutému plneniu. Takže z týchto dôvodov nie je možné mať za to, že žalovaní 1/ a 2/ tým, že bola v zmluve uvedená klauzula, že sa táto uzatvára podľa ustanovení § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch, konali v omyle, nakoľko pri zmluve je podstatný obsah zmluvy. Tvrdenie žalovaných, že práve tento údaj (pomenovanie zákona, podľa ktorého sa zmluva uzatvára) bol pre nich podstatný pri rozhodovaní o tom, či vstúpi do zmluvného vzťahu nebolo preukázané, naopak z dokazovania sa možno domnievať, že ide o dôvod vykonštruovaný a účelový s cieľom vyhnúť sa plneniu zmluvných povinností. Odvolací súd nepovažoval predmetnú zmluvu za neplatnú v súlade s ust. § 39 OZ pre rozpor so zákonom, z dôvodu, že zákon č. 258/2001 Z.z. výslovne vylučuje zmluvy, na ktoré sa nevzťahuje a medzi tieto patrí aj predmetná zmluva. Zmluvu je potrebné posudzovať podľa obsahu a zákona odporuje len jedna časť, klauzula. Skutočnosť, či bol alebo nebol v zmluve uvedený údaj podľa akého zákona sa zmluva uzatvára nedokáže ovplyvniť platnosť zmluvy ako celku, teda toto dojednanie nie je spôsobilé privodiť neplatnosť celej zmluvy, nakoľko táto časť nie je ani podstatnou náležitosťou zmluvy a je časťou oddeliteľnou, takže neplatnou môže byť zmluva len v časti obsahujúcej dohodu o zákone, ktorý sa na zmluvu aplikuje. Žalovaní ako spotrebiteľia požívajú ochranu vyplývajúcu zo zákona o ochrane spotrebiteľa a z ustanovení OZ a to aj napriek tomu, že tieto dva právne predpisy sa v zmluve neuvádzajú. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd predmetnú zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere nepovažoval za zmluvu neplatnú, preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ustanovením § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom súd prvej inštancie vykoná dokazovanie na posúdenie dôvodnosti návrhu žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy, pričom sa bude venovať všetkým tvrdeniam žalobcu a námietkam žalovaných uvedeným v ich podaniach a vyjadreniach (o neprijateľných zmluvných podmienkach). Žalovaní po vrátení veci uvádzali, že tým, že žalobca uviedol, že aplikácia zákona 258/2001 Z.z. je neakceptovateľná ako argument, je klamstvom a žalobca tak vedel a vedome klamal spotrebiteľov pri podpise zmluvy. Klamlivé obchodné praktiky zahŕňajú praktiky, ktoré tým, že spotrebiteľa uvádzajú do omylu, bránia mu urobiť kvalifikovanú a tým aj efektívnu voľbu. Poukázali na neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré sú zakomponované v zmluve a tiež ju v tých častiach robia neplatnou. To, že žalovaní za stavu finančnej tiesne prijali peňažné prostriedky je pochopiteľné a prirodzené, ide o veľmi častý prípad, kedy sú osoby z dôvodu značne nepriaznivej finančnej situácie dotlačené vstúpiť do úverových vzťahov. Pokiaľ v zmluve veriteľ uvedie zákon, ktorým

sa daná zmluva má spravovať, je potrebné, aby takéto zmluvné dojednanie aj rešpektoval. Nie je preto možné sa odvolávať na to, že spotrebiteľ mal vedieť, že je to inak. Zmluva, ktorá je predmetom konania je zmluvou spotrebiteľskou a bez pochyby aj úver poskytnutý žalobcom je spotrebiteľským úverom v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z.. Žalobca po vrátení veci uviedol, že vyčíslil žalovanú sumu celkovo v sume 18.576,43 eur, z toho istinu vo výške 13.510,04 eur. K uhradeniu dlžnej sumy do dnešného dňa nedošlo. Aplikácia zákona č. 258/2001 Z.z. je vylúčená. Poukázal, pokiaľ sa týka poplatku za poskytnutie úveru, že najprv došlo k čerpaniu úveru vo výške 21.000 eur a v rovnaký deň došlo k zaúčtovaniu poplatku vo výške 199,16 eur, čo vyplýva aj zo samotnej zmluvy článku 4, že samotný poplatok je splatný v deň podpisu zmluvy. Po zaplatení prvej splátky sa znížila dlžná istina na 20.840,36 eur, ako uvádzajú žalovaní. Úver bol poskytnutý v plnej výške a k účtovaniu poplatku došlo až následne. Pokiaľ ide o bonitu spotrebiteľa, táto bola do zákona zavedená až po uzatvorení predmetnej zmluvy takže žalobca nepochybil ani v prípade, že by sa na túto zmluvu zákon o spotrebiteľských úveroch vzťahoval, čo však odmieta. Pokiaľ ide o RPMN, považuje za prospech žalovaných, že ich žalobca informoval, napriek tomu, že zo zákona túto povinnosť nemal. Výpočet a obsah RPMN žalobca ráta jednak zo zákona, kde sa táto zmenila po zrušení zákona č. 258/2001 Z.z., ale aj zo stanoviska SOI, ktorá jednoznačne povedala, že poistenie úveru sa neráta do RPMN, okrem prípadov, ak by šlo o lízing motorového vozidla s povinným poistením. V samotnej úverovej zmluve sú v článku 4 vyčíslené poplatky za spracovanie úveru 199,16 eur a za správu úveru 1,99 eur mesačne, celkový mesačný poplatok za poistenie úveru 40,07 eur. Z uvedeného vyplýva, že splátka vo výške 336,28 eur tieto poplatky neobsahuje. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa § 39, § 52, § 53, § 53a, § 788, § 791 Občianskeho zákonníka, podľa § 1 ods. 1, ods. 2 písm. a), e), zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z., podľa § 147 ods. 2, § 391 ods. 2 CSP. Z vykonaného dokazovania a to zo Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere mal súd za preukázané, že dňa 25.01.2010 žalobca ako banka a žalovaní 1/, 2/ ako dlžníci uzavreli zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003491794R podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch, v ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovaným peňažné prostriedky formou spotrebiteľského úveru do výšky úverového limitu 21.000 eur. Účelom úveru bola modernizácia a rekonštrukcia nehnuteľnosti, ktorý účel bol preukázaný faktúrami za dodávku a montáž plastových okien, exteriérových dverí a garážovej brány na sumu 22.500 eur. Zmluvné strany sa dohodli, že úver sa bude úročit pevnou úrokovou sadzbou 14,90% ročne, RPMN predstavuje 16,46 % ročne, celkové náklady dlžníka spojené s úverom sú 20.061,60 eur. Žalovaní čerpali úver jednorazovo dňa 25.01.2010, takže žalobca peňažné prostriedky v plnej výške úverového limitu previedol na účet žalovaného 1/. Následne v ten istý deň si žalobca zúčtoval poplatok za podanie žiadosti o úver a za spracovanie úveru 199,16 eur. Žalovaní nesplácali úver riadne a včas. Z prehľadu platobnej disciplíny žalovaných mal súd preukázané, že žalovaní čerpali úver vo výške 21.000 eur, uhradili poplatok 199,16 eur, okrem splátky istiny a úveru žalovaní platili poplatok za poistenie 40,07 eur a do mája 2013 aj poplatok za správu úveru 1,99 eur mesačne. Poslednú splátku zaplatili v máji 2015, k 15.10.2015 bola dlžná istina 13.510,40 eur, dlžný úrok 925,35 eur, dlžný úrok z omeškania 80,35 eur, dlžné poplatky 230,28 eur. V konaní bolo nakoniec nesporné, že žalovaní 1/, 2/ do dňa podania žaloby uhradili žalobcovi sumu 24.611,68 eur. Predmetnú Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003491794R zo dňa 25.01.2010 súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, ustálil, že na ňu sa okrem § 497 a nasl. Obchodného zákonníka vzťahujú aj ustanovenia § 52 a nasl. OZ. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaných, že zmluva o úvere bola uzatvorená podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pretože úver bol poskytnutý nad 20.000 eur za účelom modernizácie a rekonštrukcie nehnuteľnosti, čo vylučuje možnosť aplikácie zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento právny názor vyslovil aj odvolací súd v zrušovacom rozhodnutí, ktorým právnym názorom je prvoinštančný súd viazaný. Žalovaný na jednej strane tvrdili, že zmluvu o úvere chceli uzatvoriť výlučne podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, z čoho logicky vyplýva, že uvedený zákon museli poznať, na druhej strane popierajú, že ustanovenie § 1 ods. 2 písm. a), e) tohto zákona poznali, ktoré tvrdenia si navzájom odporujú a súd im preto neuveril. Súd poukázal na ust. § 2 zákona č. 1/1993 Z.z., podľa ktorého o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka. Keďže zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere nebola uzatvorená podľa zákona č. 258/2001 Z.z., žalobca nebol povinný do zmluvy uviesť náležitosti vyžadované ustanovením § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a z rovnakého dôvodu nie je možné určiť úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle poslednej vety odseku 3 tohto ustanovenia. Zmluva o ČSOB spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti zmluvy o úvere, a to záväzok žalobcu ako veriteľa poskytnúť žalovaným určitú sumu a záväzok žalovaných ako dlžníkov poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Preto súd dospel k záveru, že predmetná zmluva nie je neplatná z dôvodu absencie zákonných náležitostí. Keďže súd dospel k záveru, že na predmetnú zmluvu sa nevzťahuje zákon o

spotrebiteľských úveroch, boli žalovaní 1/, 2/ povinní vrátiť žalobcovi okrem istiny aj úroky dohodnuté v zmluve v zmysle § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalobca žiadal priznať úrok vo výške 925,35 eur vyčíslený ku dňu 15.10.2015, úrok vo výške 2.348,56 eur vyčíslený za obdobie od 16.10.2015 do 31.12.2016 a následne úrok vo výške 14,90% ročne zo sumy 13.510,40 eur od 01.01.2017 do zaplatenia. Otázkou nároku veriteľa na zaplatenie zmluvného úroku po zosplatnení riešil NS SR v rozsudku, sp.zn. 5 Cdo 42/2020 a v rozhodnutí sp.zn. 7 Cdo 118/2019 zo dňa 26.08.2020. Skonštatoval, že dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená, že výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi prináleží úrok z istiny aj po zosplatnení, avšak limitovaný vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Súd tak uvedený zmluvný úrok vyplývajúci z uzatvorenej zmluvy priznal aj po zosplatnení, avšak jeho výšku limitoval hornou hranicou vyplývajúcou zo zmluvy zistenou z prehľadu platobnej disciplíny žalovaných. Celková suma, ktorú mali za poskytnutý úver žalovaní zaplatiť je 40.353,60 eur (120 splátok x 336,28 eur), celkový zmluvný úrok z nej potom predstavuje sumu 19.353,60 eur (po odpočítaní istiny 21.000 eur). Žalobca žiada zaplatiť istinu vo výške 13.510,40 eur po vyhlásení predčasnej splatnosti, z čoho vyplýva, že do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalovaní zaplatili istinu 7.489,60 eur (21.000 eur - 13.510,40 eur). Žalovaní ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zaplatili sumu 24.611,68 eur, z ktorej sumy na istinu zaplatili 7.489,60 eur a zvyšok 17.122,08 eur (24.611,68 eur - 7.489,60 eur) zaplatili na zmluvný úrok. Keďže z celkového úroku bola do zosplatnenia zaplatená žalovanými na úrok suma 17.122,08 eur, zaviazal súd žalovaných 1/, 2/ zaplatiť žalobcovi kapitalizované úroky do zosplatnenia vo výške 925,35 eur a kapitalizované úroky po zosplatnení vo výške 1.306,17 eur (dohodnutý úrok 19.353,60 eur - úrok zaplatený do predčasného zosplatnenia 17.122,08 eur - dlžný kapitalizovaný úrok do zosplatnenia 925,35 eur) a vo zvyšnej časti zmluvného úroku žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca ďalej žiadal zaplatiť poplatky vo výške 230,28 eur. Poplatku za podanie žiadosti a za spracovanie úveru nezodpovedá žiadne skutočné protiplnenie banky, jedná sa o plnenie za čiste administratívnu agendu veriteľa spojenú s poskytnutím úveru, pričom odplátou za poskytnutie úveru sú dohodnuté úroky, žalobca nepreukázal, že táto zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná a preto je neplatná, žalobca preto nemal nárok na zaplatenie poplatku zo strany žalovaných. Preto súd úhradu tohto poplatku započítal na úhradu istiny a úrokov. Žalovaní ďalej platili poplatok za správu účtu vo výške 1,99 eur mesačne. Platili ho do mája 2013. Tento poplatok slúži takisto výlučne v prospech veriteľa, pričom odplátou za poskytnutie úveru sú úroky. Súd poukázal na rozhodnutie KS Trnava, sp.zn. 10Co/325/2014, ktoré určilo za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti zmluvnú podmienku, podľa ktorej je dlžník povinný plniť poplatok za správu vo výške 60,- Sk mesačne. Súd úhradu tohto poplatku započítal na úhradu istiny a úrokov. Podľa čl. VII súčasťou úveru je poistenie pre prípad poistnej udalosti, smrti, invalidity, pracovnej neschopnosti, straty zamestnania. Poisníkom podľa tejto zmluvy je banka, poisťovateľom ČSOB poisťovňa, a.s., a poisteným je Z. T.. Mesačný poplatok za poistenie úveru je 40,07 eur. V konaní bolo nesporné, že poistné bolo platené nad rámec splátky vo výške 40,07 eur mesačne, ktorú sumu žalovaní vzhľadom na uvedené neboli povinní platiť. Žalobcovi preto súd žalobu v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 230,28 eur zamietol. Žalovaní tým, že sa s peňažným plnením dostali do omeškania, sú povinní zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Ku dňu 15.10.2015 bol dlžný úrok z omeškania vo výške 80,35 eur, ktorý súd žalobcovi priznal. Žalovaní sa dostali do omeškania so zaplatením zosplatnenej istiny 13.510,40 eur dňa 16.10.2015. Žalobca má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda ku dňu 16.10.2015, kedy výška základnej úrokovej sadzby bola 0,05%, preto súd priznal úrok z omeškania 8,05% z istiny 13.510,40 eur od 16.10.2015 do 31.12.2016 vo výške 1.320 eur a následne vo výške 8,05% ročne zo sumy istiny od 01.01.2017 do zaplatenia. Súd nepriznal žalobcovi zaplatenie úroku z omeškania z vyčíslených zmluvných úrokov a v tejto časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu podľa § 255 ods. 2 CSP. Nárok žalobcu voči žalovaným na náhradu účelne vynaložených trov celého konania pri pomernom úspechu v konaní vyčíslil v rozsahu 32%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie, jeho vyhovujúcej časti a závislom výroku o náhrade trov konania podali odvolanie žalovaní 1/, 2/. Uviedli, že odvolanie podávajú z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), e), f), h) CSP. Z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci, nevykonával dokazovanie listinami navrhovanými žalovanými až do takej miery, že znemožnil žalovaným výkon ich procesných práv do tej miery, že bolo porušené ich právo na spravodlivý súdny proces. Na pojednávaní zástupca žalobcu sám priznal, že úver bol ponížený o poplatok, čo súd nerozporoval a posúdil tento

poplatok za neplatne dojednaný. Čiže reálne bolo žalovaným poskytnutých iba 20.840,36 eur. S poplatkom a zníženou splátkou úveru súvisia všetky ostatné náležitosti zmluvy o úvere a to, že zmluva neobsahuje pravdivé údaje v čase podpisu zmluvy pre zmenu výšky úveru žalobcom. Všetky údaje v zmluve majú nesprávne údaje. Súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na ust. § 2 zákona č. 1/1993. Súd sám konštatoval, že všetko, čo je v zbierke zákonov uverejnené, platí o tom domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známe každému. To znamená, že nie je výnimka ani žalobca a aj napriek princípu spravodlivého súdneho procesu súd nekonal nestranne a uprednostnil vo svojom názore žalobcu. Žalovaní poukázali na ust. § 54 OZ, ak spotrebiteľ v súdnom spore žiada posúdenie zmluvnej podmienky, či nie je neprijateľná, poukazuje na nekalú obchodnú prax, neplatný právny úkon, súd ex offio zohľadňuje všetky okolnosti prípadu. Súd sa zhostil akéhosi obhajcu žalobcu a uviedol, že úkon urobený žalobcom je možné vyňať zo zmluvy, ktorú sám žalobca pripravil, s poukazom na domnienku, že pri podpise zmluvy ako právne uvedomelý jednoznačne právnymi predpismi disponoval, nemôže sa dovoliť neplatnosti, ktorú spôsobil. Žalobca nepreukázal, z akého dôvodu uviedol v zmluve aplikáciu zákona, ktorú nepochybniteľne použil v podanej žalobe, vo vyjadrení, až následne svoje tvrdenia otočil proti spotrebiteľom. Žalobca podľa názoru odvolateľov dostatočne nepreukázal ani účel poskytnutého úveru, ak žalovaní v priebehu celého sporu tvrdili, že od žalobcu čerpali spotrebiteľský úver. S poukazom na uvedené ako aj na § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. ide o zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania ako spotrebiteľská zmluva podľa § 52 a nasl. OZ. Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorý je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby, koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými 1/, 2/ je v zmysle § 2 zákona č. 258/2001 Z.z. jednoznačne zmluvou o spotrebiteľskom úvere a preto musí spĺňať náležitosti ustanovené týmto zákonom v § 4 ods. 2. Súd sa v konaní nezaoberal, či konanie veriteľa pri uzatváraní zmluvného vzťahu nie je v rozpore s dobrými mravmi. V prvom rade je to veriteľ, ktorý je odborníkom pri poskytovaní úverov a tento aj vypracoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ v zmluve veriteľ uvedie zákon, ktorým sa daná zmluva má spravovať, je potrebné, aby takéto zmluvné dojednania aj rešpektovali. Nie je preto možné sa odvolávať na to, že spotrebiteľia mali vedieť, že je to inak, pretože ak zmluvu podpísali, už z názvu vyplýva skutočnosť, ktorú sa snaží žalobca zneplatniť. Tu poukázali na § 40a OZ. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou súdu preskúmať náležitosti zmluvy, či je zmluva právnym platným úkonom a či nie je v rozpore s dobrými mravmi.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zmluva o úvere je záväzok upravený výlučne v Obchodnom zákonníku. Právny poriadok Slovenskej republiky neumožňuje uzatvorenie úverovej zmluvy inak ako podľa Obchodného zákonníka. Na základe ďalších ustanovení sa na uzatvorenú úverovú zmluvu môžu uplatniť niektoré ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch alebo Občianskeho zákonníka. Samotná úverová zmluva ale zostáva uzatvorená podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka a nasledujúcich. Základnou charakteristikou zmluvy o úvere je povinnosť zaplatiť úrok z poskytnutých financií a to od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Záver súdu o tom, že uzatvorená zmluva je platná, je jediným možným záverom a nemôže sa jednať o nesprávny a vôbec nie o svojvoľný záver súdu. Žalovaní neboli a nie sú schopní uzatvoriť úverovú zmluvu, ktorá by sa spravovala iným právnym rámcom ako § 497 Obchodného zákonníka. Jedinú výnimku predstavuje zákon o spotrebiteľských úveroch, avšak to len za predpokladu, že tento zákon je na daný úverový produkt aplikovateľný. Ak zákon nepripúšťa aplikáciu zákona o spotrebiteľských úveroch na predmetnú úverovú zmluvu, nie je možné sa na jeho aplikáciu dohodnúť zmluvnými stranami, ako tvrdia žalovaní, nakoľko takéto dohoda by zasahovala do kogentných ustanovení Obchodného zákonníka o absolútnych obchodoch. Žalovaní zotrávajú na argumentácii, že konali v omyle. Žalobca tu poukazuje opätovne na značne paradoxnú argumentáciu žalovaných, ktorí uvádzajú, že ak by vedeli, že sa na poskytnutý úver nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, takúto zmluvu by neuzatvorili. Aby však takéto vyjadrenie žalovaných mohlo nadobudnúť právnu relevanciu, je potrebné predpokladať, že žalovaní mali znalosť o obsahu zákona o spotrebiteľských úveroch. Nemožno prijať argumentáciu, že by podmieňovali uzatvorenie úverovej zmluvy niečím, čoho znalosťou nedisponovali. V tomto kontexte sa naskytuje otázka, ako mohli žalovaní súčasne poznať zákon o spotrebiteľskom úvere v takom rozsahu, že pôsobnosťou tohto zákona podmieňovali uzatvorenie úverovej zmluvy a na druhej strane nevedeli, že sa tento zákon na predmetný úver nevzťahuje. Žalobca zdôrazňuje, že žalovaní neboli schopní

uzatvoriť úverovú zmluvu na sumu 21.000 eur, ktorá by spadala pod režim zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko právna úprava takúto úverovú zmluvu výslovne nepripúšťa. Súd uviedol v odôvodnení, že žalovaní na jednej strane tvrdili, že zmluvu o úvere chceli uzatvoriť výlučne podľa zákona č. 258/2001 Z.z., z čoho logicky vyplýva, že zákon museli poznať, na druhej strane popierajú, že ust. § 1 ods. 2 písm. a), e) tohto zákona poznali. Súd im preto neuveril. V žiadnom prípade sa nemôže jednať o svojvôľu súdu, keď uvedené predstavuje vysporiadanie sa s argumentáciou žalobcu, hoci v neprospech žalovaných. Úver je povinne odplatný a žalobca informoval žalovaných o nákladoch na poskytnutý úver. Sama skutočnosť, že žalobca nebol povinný tento údaj uvádzať, nemôže byť vykladaný ako klamanie žalovaných. Žalovaní po dobu niekoľkých rokov riadne plnili poskytnutý úver a neplatnosti sa začali dovolávať až potom, ako sa dostali do omeškania s platením svojich záväzkov voči žalobcovi. Tvrdenia žalovaných preto považuje žalobca za účelové, sledujúce výlučne snahu vyhnúť sa povinnosti zaplatiť peňažnú pohľadávku. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 242/07 a má za to, že tento nález by mal predstavovať základ nazerania na sporové konanie, spotrebiteľské spory nevynímajúc. Základnou podmienkou je predovšetkým zhoda vôle zmluvných strán na obsahu zmluvy. Boli to žalovaní, ktorí sa rozhodli pre úver vo výške 21.000 eur. Nie je možné dospieť k záveru, že ochrana spotrebiteľa umožňuje aplikáciu akéhokoľvek ustanovenia len s odôvodnením, že je pre spotrebiteľa výhodnejšia. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, preto navrhol tento rozsudok v napadnutých častiach potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. Krajský súd v Tnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 2 a § 357 písm. d) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 21Csp/19/2017 je určenie povinnosti žalovaným 1/, 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi istinu vo výške 16.227,87 eur spolu s úrokom vo výške 2.348,56 eur, úrokom vo výške 14,9% ročne zo sumy 13.510,40 eur od 01.01.2017 do zaplataenia, úrokom z omeškania 8,05% ročne zo sumy 17.014,59 eur od 01.01.2017 do zaplataenia a trovy konania a to titulom nedoplatku zo Zmluvy o ČSOB spotrebiteľskom úvere č. 003491794R zo dňa 25.01.2010.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobe čiastočne vyhovel a určil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 13.510,40 eur, úrok 925,35 eur, úrok vo výške 1.306,17 eur, úrok z omeškania vo výške 80,35 eur, úrok z omeškania vo výške 1.320 eur, a úrok z omeškania vo výške 8,05% ročne zo sumy 13.510,40 eur od 01.01.2017 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal do záverov prvoinštančného súdu odchýliť, keď navyše odvolatelia neuviedli v odvolaní žiadne nové skutočnosti s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by boli navyše spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

8. K odvolacím námietkam odvolací súd dodáva, že má za to, že zmluva uzavretá medzi stranami sporu nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. účinný v čase uzavretia zmluvy. Z obsahu zmluvy vyplýva, že jej predmetom bol úver dohodnutý vo výške nad sumu 20.000 eur za účelom modernizácie, rekonštrukcie nehnuteľnosti, z čoho jednoznačne vyplýva, že sa nemôže jednať o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v súlade s ust. § 2 písm.

a) a písm. e) zákona č. 258/2001 Z.z.. Odvolací súd sa tiež stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaní pri uzatváraní zmluvy neboli vvedení do omylu tým, že zmluva má v názve uvedený zákon o spotrebiteľských úveroch. Toto tiež nie je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Tento názor odvolací súd vyslovil a odôvodnil už vo svojom predchádzajúcom uznesení, sp.zn. 11Co/248/2019. Na tomto svojom názore naďalej zotrváva. Takisto zotrváva na svojom názore, podľa ktorého predmetnú zmluvu nie je možné považovať za neplatnú v súlade s ust. § 39 OZ pre rozpor so zákonom a tiež nie je možné zmluvu považovať za v rozpore s dobrými mravmi. Keďže sa pri predmetnej zmluve nejedná o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, náležitosti ktorých nesprávnosť žalovaní napádajú, nie sú obligatónnymi náležitosťami zmluvy, ich absencia alebo nesprávne uvedenie nespôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Žalobca navyše v žalobe požaduje len zaplatenie istiny spolu s úrokom a tento nárok mu bol aj priznaný. Pokiaľ sa týka priznaných súm, tak žalovaní k týmto nemali žiadne konkrétne pripomienky, odvolací súd tak priznané sumy považoval za vecne správne.

9. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a v závislom výroku IV. z dôvodu vecnej správnosti podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

10. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100%.

11. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).